مناجات در ذکر صعود جناب زین‌المقرّبین علیه بهآء اللّه الأبهی

هواللّه

اللّهمّ یا الهی و ربّی و منائی و نوری و بهائی و ملجئی و رجائی قد تحیّرت فی ذکرک و ثنائک و احترت فی تمجیدک و تقدیسک کلمّا اتعارج الی سموّ الادراک و اتصاعد الی علوّ الاکتشاف اری نفسی عاجزة عن ادراک کنه آیة من آیاتک فکیف هویّة ذاتک و حقیقة اسمائک و صفاتک و العقول اذا عجزت یا الهی عن عرفان لمعة من شهاب متشعشع فی فضآء انشائک فکیف تستطیع ان تدرک کینونة الشّمس مع ظهور آثارها الزّاهرة للعقول فی مملکتک و النّفوس اذا ذهلت عن ادراک قطرة من بحور اسرارک فکیف الاکتناه فی الاکتشاف عن محیط انوارک و بسیط آثارک فالعقول یا الهی ذاهلة و النّفوس یا محبوبی حائرة و طیور الأرواح هائمة و صقور الأفهام قاصرة عن الطّیران فی اوج وحدانیّتک و عرفان آیة من آیات احدیّتک و انّی لهذا الضّعیف عهدة هذا الخطب الجسیم و انّی لهذا الکلیل النّطق و البیان البلیغ ما لی الّا ان اکبّ بوجهی علی عتبة رحمانیّتک و امرّغ جبینی بتراب رحبة فردانیّتک و اقول

ربّ ربّ ادرک عبدک المتضرّع الی باب احدیّتک المنکسر الی حضرة ربوبیّتک الخاضع لظهور الوهیّتک الخاشع لسلطان رحمانیّتک الّذی اخترته لحبّک و اجتبیته لذکرک و ارتضیت له حمدک و ثنائک ربّ ربّ انّه سمع ندائک عند تبلّج صبح احدیّتک و لبّی لخطابک عند تلجلج عباب طمطام موهبتک و آمن بک و بآیاتک عند سطوع فجر العرفان و خضع لسلطانک عند شروق انوار الایقان و اقبل الی جمالک الأعلی عند بزوغ نور الهدی و احتمل کلّ بلآء فی موطنه من شرّ الأعدآء الی ان هجم علیه الدّ الخصمآء لحبّه لطلعتک النّورآء فاضطرّ الی الهجرة و الجلآء الی ارض الطّفّ فتحمّل کلّ کرب و بلآء حتّی وصل الی بقعة کربلآء ارض احمرّت بدمآء مطهّرة من الأصفیآء و تعطّر ارجائها بنفحات رائحة طیّبة انتشرت من ثأر سیّدالشّهدآء ثمّ مکث یا الهی برهة من الزّمان و آونة من الأحیان فأقبل الی انوار وجهک السّاطعة من الجمال الأبهی و اقتبس نار الهدی من الشّجرة المبارکة الّتی اصلها ثابت و فرعها فی السّمآء و اتّبع ندائک بتلبیة تأجّجت بها نار محبّتک فی الکبد و الأحشآء و سرع الی عتبتک العلیا و قام علی خدمتک بکلّ القوی و ادرک الحضور بین یدیک فی الزّورآء و هو یا محبوبی مواصل التّحریر لآیاتک من الغداة الی العشآء و یتبتّل الیک و یتضرّع الی باب رحمانیّتک و یدعو الکلّ الی جمال احدیّتک الی ان هاجرت یا محبوبی بتقدیر منک من تلک البقاع النّورآء الی المدینة الکبری و منها الی ارض السّرّ الشّاسعة الأرجآء و منها الی هذه البقعة المبارکة الّتی اثنیت علیها فی الزّبر و الألواح فوقع ذلک الحبر الجلیل اسیراً من الزّورآء الی الحدبآء و قاسی فی سبیلک الدّاهیة الدّهمآء و البلیّة العظمی و کان فی خلال الأسر سلوة لقلوب الأحبّآء و نامقاً لألواحک المرسلة الی کلّ الأنحآء ثمّ حضر یا منائی باذنک الی هذا السّجن الّذی شاع و ذاع ذکره بأحسن الأنبآء بین الوری و استجار فی جوار قربک الأدنی متمنّیاً فضلک الأوفی و اشتغل بخدمة امرک بکلّ همّة علیا و کان یحرّر آیاتک فی الصّباح و المسآء حتّی کلّت عیناه و ارتجفت اناملة بما وهن عظمه و بلغ من العمر عتیّاً و لم یفتر یا الهی رمشة عین فی خدمتک و لم یتهاون یا محبوبی طرفة طرف فی عبودیّتک و عبدک بکلّ انقطاع و انکسار الی عظمة جلالک و انجذاب الی ملکوت جمالک و قضی ایّامه فی نشر نفحاتک و اعلآء کلمتک و اقامة برهانک و بیان حجّتک البالغة و قدرتک الدّامغة و عزّتک الباهرة و عظمتک الزّاهرة حتّی اشتهر فی الآفاق بالألفة و الوفاق و اقتباس انوار الاشراق فی یوم المیثاق فاشتاق الی ملکوتک الأبهی و رفیقک الأعلی و قال ادرکنی یا بهآء الأبهی و ارجعنی الیک و اجرنی فی جوار رحمتک الکبری و اسقنی الکأس الطّافحة بصهبآء اللّقآء و طیّرنی الی وکری الّذی فی الفردوس الأعلی فی جنّتک الأبهی فأجبت له الدّعآء و سمحت بما ناجا فی جنح اللّیالی الظّلمآء و ارجعته الیک بوجه مستبشر بنور الفضل و العطآء ربّ ربّ اکرم له المثوی و اجزل له النّدی و ادخله مدخل صدق و انزله منزلاً مبارکاً فی مشهد اللّقآء حتّی

یتمتّع بمشاهدة انوار طلعتک الزّهرآء الی السّرمد الّذی لیس له منتهی و وفّق الّذین کلّ واحد منهم قرّة لعینه و فلذة من کبده علی ان یقتفوا اثره من بعده انّک انت الکریم الرّحیم الوهّاب و انّک انت العزیز القدیر المستعان ع ع

این سند از کتابخانهٔ مراجع بهائی دانلود شده است. شما مجاز هستید از متن آن با توجّه به مقرّرات مندرج در سایت www.bahai.org/fa/legal استفاده نمائید.

آخرین ویراستاری: ۱۴ اوت ۲۰۲۳، ساعت ۱۱:۰۰ قبل از ظهر